

บทโครงร่าง (Story Outline) บทภาพยนตร์ เรื่อง อัลไซเมอร์ (Alzheimer)

ผู้เขียน: สุธิน ชาวหินฟ้า – dfilm school. โทร. +668 8291 9232

วันที่ 2 มีนาคม 2561

ความยาวเรื่อง: 30 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme) : การสูญเสียความทรงจำ เป็นความบกพร่องทางจิต ที่เกิดได้กับทุกคน แม้กระทั่งหมอผู้เชี่ยวชาญโรคความจำเสื่อม

แนวภาพยนตร์ (genre) : ตลก-comedy

ประโยคหลัก (premise) : เกิดอะไรขึ้นกับหมอเมย์ หลังจากที่เธอ ปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ที่บ้าน เสร็จสิ้นลงตามขั้นตอน โดยไม่หลงลืมอะไร และเดินทางไปบรรยายในงานสัมมนาแห่งหนึ่ง ซึ่งสร้างความ สะท้อนใจให้กับตัวเธอเอง อย่างที่ไม่เคยพบมาก่อน.

เรื่องย่อ (synopsis) : หลังจากที่หมอเมย์ แพทย์หญิงผู้เชี่ยวชาญในการรักษาโรคความจำเสื่อม ปฏิบัติภารกิจประจำวันที่บ้าน เสร็จสิ้นลงตามขั้นตอนทุกอย่าง โดยไม่หลงลืมอะไร เธอเดินทางไปบรรยายในงาน สัมมนาที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ตามที่ได้รับเชิญ. การบรรยายของหมอเมย์ แสดงถึงความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ อย่างชัดเจน. เมื่อการบรรยายจบลง เธอต้องการกลับบ้าน แต่เธอลืมถูกกุญแจรถไว้ในรถ และรถก็ถูกขโมยไป แล้ว สร้างความวุ่นวายและวิตกกังวลให้แก่เธอและสามี ตลอดทั้งวันในวันนั้น. แต่สิ่งที่เธอได้รับ คือความจริงทั้งหมด มันตรงกันข้ามกับสิ่งที่เธอกระทำมาตั้งแต่เช้า. รถไม่ได้ถูกขโมย.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

องก์ 1

ก่อนออกจากบ้าน ดิฉันคงไม่ลืมถือกระเป๋าบ้านแน่นอน อ้อ! แล้วก็ลืม พาเจ้าโตชะ ออกมาขยับอก บ้านด้วย ไม่งั้นมันคงฉีราดไปทั่วบ้านแน่ๆ ประตุใหญ่หน้าบ้าน ก็ไม่ลืมถือคด้วยกุญแจอีกชั้นหนึ่ง แม้ว่ามัน จะปิดอัตโนมัติก็ตาม. เพราะวันนี้ นังแจ๋ว แม่บ้านก็ตื่นไปมีธุระกะญาติๆ ส่วนคุณสามี ที่รักของดิฉัน ก็ออกจากบ้านพร้อมกัน เขาก็ไปธุระของเขา จะกลับเข้าบ้าน ก็คงป่วยแก่ๆ นั้นแหละ.

องก์ 2

โชคดี วันนี้นั่งรถเมล์ ดิฉันมาถึงห้องประชุม ก่อนเวลาเล็กน้อย. มันก็เหมือนปกติทุกครั้งไป เวลาจัด

บรรยายที่โร ก็นี่แหละ ที่โรงแรม คราวนี้คงมีงบประมาณเยอะ ก็เลยเลือกโรงแรมที่ดูหรูหน่อย ซึ่งก็เหมาะสมแล้วละ เพราะผู้เข้าประชุม ก็ล้วนเป็นคนในวงการแพทย์ พยาบาล และก็เป็นที่เกี่ยวข้องกับ การดูแลผู้ป่วย ที่บกพร่องด้านความจำ ก็แน่ละ ตีฉันเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ จะนับว่าเชี่ยวชาญพิเศษ ในการรักษา โรคอัลไซเมอร์ (Alzheimer) ก็คงไม่ผิดนัก เพราะเท่าที่ผ่านมา มีคนป่วยหลายราย ที่เป็นอัลไซเมอร์ ที่ตีฉันรับเป็นคนไข้ ล้วนแต่เป็นเคสพิเศษ ที่หมอคนอื่นเขาไม่อยู่ แต่ตีฉันรักษาให้บรรเทา หรือหายขาดได้ ถ้าอายุของคนป่วย ไม่เป็นอุปสรรค ประเภทสูงวัย ก็จะไม่ยากหน่อย.

นั่งคิดอะไรเพลินๆ หมอพงษ์ศักดิ์ ก็เข้ามาทักตีฉัน หมอพงษ์ศักดิ์ เป็นแพทย์สายทหารเก่า ปากหวาน พูดติดตลก แต่มีสาระ. ถ้ามีการประชุมสัมมนาที่โร ผู้จัดมักจะเชิญคุณหมอมารายด้วยเกือบทุกครั้ง

ตีฉันทักทายเขา ในฐานะคนสนิทกัน.

“ไม่กลัวคนฟังเมื่อบ้างหรือคะ?” คุณหมอบอกว่า “ก็ต้องหากกลยุทธ์ใหม่ๆ อยู่เรื่อย ไม่ให้ซ้ำ ถ้าคนฟังเป็นชุดเดิม แต่คนใหม่ๆ ก็มากขึ้นๆ”

ระหว่างรอเวลาที่จะขึ้นบรรยาย คุณหมอก็เล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับตัวเอง “พอผมออกจากบ้าน ล้อคประตูบ้าน เดินไปที่รถ ฮ้าว! ลืมกุญแจรถไว้ในบ้าน ผมก็ย้อนเข้าไปเอา คว่ากุญแจแล้วก็รีบออกจากบ้าน พอผ่านพื้นประตู ก็ล้อคประตูทุกครั้ง ตามนิสัยเคยชิน พอมาถึงที่รถ เปิดประตูรถ รถสตาร์ทไม่ติด เวิร์กกรรมน้ำมันหมด เตือนรอนละทีนี้ แต่มานึกได้ว่า เมื่อวาน ลูกชายไปซื้อน้ำมันมาเติมรถมอไซค์ ยังเหลือติดกัน แกลลอนอยู่ แต่มันอยู่ในห้องเก็บของ ผมก็เดินไปเอากุญแจในบ้าน เพื่อเอาลูกกุญแจ มาเปิดห้องเก็บของ ... หมอแม่ย์ รู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น ... ผมดันลืมลูกกุญแจบ้านไว้ข้างใน”

ตีฉันหัวเราะเบาๆ หมอพงษ์ศักดิ์ ถามตีฉันว่า เขาเข้าชั้นเป็นอัลไซเมอร์รึยัง. ตีฉันบอกว่า ยัง ก็แค่ซีหลงซีลืม คนเรามีเรื่องที่ต้องทำต้องคิดหลายเรื่อง ที่เป็นแบบนี้แหละ “ตีฉันก็เคยเผลอ เหมือนคุณหมอ” ตีฉันเข้าข้างเขา.

หมอพงษ์ศักดิ์ รู้สึกดีขึ้น เลยมีเรื่องเล่าต่อ “นี่ หมอแม่ย์ ว่าไหม ไข้เหตุการณ์ข่าวคราวทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเรื่อง ยี่มณาฬิกาเพื่อน หวยสามสิบล้าน ถ้าลูกเสียคำ แล้วก็บ้าชวานบินอะไรนั่น ผมว่ามันทำเป็นกระบวนการณ์นะ ... เรื่องของเรื่อง มันเกิดจาก บิ๊กป้อม นั่นแหละ เขาบินไปแลกกับนาฬิกาของเปรมชัย เปรมชัย ดันเอาปืนไปยิงเสียคำ เปรมชัยกลัวติดคุก ก็เลยไปบังคับครูปริชา ให้ไปโกงล็อตเตอรี่ แล้วเอาเงินไปให้ สมยศ 30 ล้าน เพื่อช่วยเคลียร์คดีให้ แต่หมอแม่ย์รู้ไหม สมยศ ต้องการ 300 ล้าน เปรมชัย ยังหาทางออกไม่ได้ จึงซิงตัวเองอยู่แต่ในบ้าน อยากกินอะไร ก็ให้คนไข้ในบ้านไปซื้อให้ อีนั้นคนไข้ ก็ไปที่ตลาดสวนหลวง มันทาที่จอดรถไม่ได้ เจ้านายก็เร่ง เอาตรงนี้แหละวะ ว่างๆ จอดบ๊ีบ ก็ไป ไม่ทันได้รู้ว่า มันไปจอดขวางหน้าบ้าน บ้าที่กะลึงเป็นช่าวนั่นแหละ ก็เป็นเหตุทำให้รถถูกชวานจามชะยับเย็น เรื่องก็ลามไปจนทำให้ตลาดถูกปิด ... มันวางแผนไว้แล้ว”

“หมอกี่ช่างแต่งเรื่อง” ดิฉันยิ้ม และเข้าเขาเล่นสนุกๆ ... พอตี เสียงพิธีกรบนเวที กล่าวเชิญวิทยากร ให้ไปขึ้นเวที หมอพงษ์ศักดิ์ จึงพูดกะดิฉันว่า ถึงคิวแล้วต้องไป แต่ดิฉันแย้งว่า มันคิวของดิฉันต่างหาก หมอคงคุยเพลิน เลยทำให้ฟังผิดไป. แต่ก่อนขึ้นเวที ดิฉันกระซิบถาม “ที่หมอลืมลูกกุญแจไว้ในบ้าน แล้วเข้าบ้านได้ยังไง?” หมอพงษ์ศักดิ์ ยิ้มเจื่อนๆ “ก็ ... ผมเพิ่งนึกได้ว่า ลูกกุญแจ มันอยู่ในกระเป๋าทางเกง ตอนนั้นผมคิดว่าผมลืม”

“ถ้าฉัน หมอกี่ปกติดี ไม่ใช่อัลไซเมอร์แน่นอน” ดิฉัน กล่าวแสดงความยินดี.

โรคอัลไซเมอร์ Alzheimer เป็นอาการสมองเสื่อมชนิดหนึ่ง ที่พบได้บ่อย ซึ่งเกิดจากเซลล์สมองตาย ทำให้สารสื่อประสาท หรือที่เรียกว่า **neuro-transmitter** ทำงานบกพร่อง ไม่สามารถนำคำสั่งจากสมองไปยังอวัยวะเป้าหมายได้ ... อาการนี้ จะส่งผลกระทบต่อกิจวัตรประจำวันของผู้ป่วย ถ้าไม่ได้รับการรักษาที่ถูกต้อง และทิ้งไว้นาน เป็นสิบปี สมองก็จะเสื่อมรุนแรงยิ่งขึ้น ผู้ป่วยไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่า จะพลิกตัวอย่างไร แปรงพันอย่างไร

สารอะเซทิลโคลีน (Acetylcholine) เป็นสารสื่อประสาทที่จำเป็น แต่มันมักจะถูกทำลายโดย เอนไซม์ที่มีชื่อว่า อะเซทิล-โคลีนเอสเทอเรส ส่งผลให้ อะเซทิลโคลีน ในสมองมีปริมาณน้อยลง ... ดังนั้นเป้าหมายสำคัญ ของการรักษาผู้ป่วย โรคอัลไซเมอร์ คือการยับยั้งการทำงานของเอนไซม์ อะเซทิลโคลีนเอสเทอเรส และ การเพิ่มปริมาณสารสื่อประสาท แก่ผู้ป่วย.

นี่คือ คำบรรยายส่วนหนึ่ง ที่ดิฉันก็พูดมาหลายรอบแล้ว สำหรับคนที่มาใหม่.

ส่วนปัจจัยเสี่ยง ของคนที่เป็นโรคนี้ คือ อายุ. ในคนที่อายุ 80 ปีขึ้นไป มีโอกาสเป็นโรคอัลไซเมอร์ สูงกว่าคนที่อายุ 65-69 ปี ถึง 10 เท่า ... ดิฉันสรุปทิ้งท้าย และไม่ลืมเปิดโอกาสให้ผู้ฟังซักถาม.

เมื่อหมดคำถาม ดิฉันเดินลงจากเวที ระหว่างรอกิจกรรมค้นรายการ. หมอพงษ์ศักดิ์ จะเป็นวิทยากรขึ้นบรรยาย คนถัดไป. หมอถามดิฉันว่า “ถามจริงๆ หมอเมย์ มีสูตรลับอะไร ในการเพิ่มสารสื่อประสาท ให้กับผู้ป่วยครับ?” ดิฉันก็กระซิบบอกเป็นการส่วนตัว เพื่อไม่ให้คนอื่นเกิดข้อกังขา ในความเชี่ยวชาญด้านนี้ของดิฉัน

“ดิฉัน ใช้ก็ัญชา”

“โห้ว! แม่เจ้า” เขาอุทานเบาๆ ก่อนเดินขึ้นเวทีไป.

...

หลังจากบรรยายเสร็จ ก็รู้สึกโล่งใจได้ครู่เดียว. เพราะมีเรื่องต้องห่วงกังวล อีกหลายเรื่อง ต้องรีบกลับบ้าน. ไม่รู้ว่าเจ้าโตชะ เป็นอย่างไรบ้าง ให้มันอยู่เฝ้าบ้านตัวเองเพียงลำพัง แต่ก็คิดว่า ป่านนี้คุณสามี คงกลับถึงบ้านแล้วละ.

ฉันรีบเดินออกจากโรงแรม ตรงไปที่ลานจอดรถ พร้อมกับเอามือ ความหาลูกกุญแจรถ ในกระเป๋าถืออ. แต่ไม่พบ ดิฉันหยุดเดินชั่วคราว ตั้งใจค้นหาให้ละเอียดอีกครั้ง แต่ก็ไม่พบ. ดิฉัน คิดทบทวน อ้อ! อาจลืมไว้ในห้องประชุมก็ได้. ดิฉัน จึงยอมเสียเวลา เดินกลับไปทีนั้นอีกครั้ง. เมื่อไปถึง มองหาลูกกุญแจ ก็ไม่มี ตามเจ้าหน้าที่บริเวณนั้น ก็ไม่มีใครเห็น. ดิฉัน เริ่มรู้สึกไม่สบายใจ, ใคร่ครวญให้รอบคอบอีกครั้ง.

ตายละ! ดิฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ ลืมกุญแจทิ้งไว้ในรถ อ้อแล้วรีเนี่ย. โธ่โฮ้ย!!! คุณสามี ที่รักของดิฉัน ก็เคยเตือนดิฉันหลายครั้งแล้วว่า อย่าคากุญแจไว้ที่รถนะ! ... แต่ตอนนี้ ต้องรีบไปให้ถึงรถก่อน ค่อยหาทางแก้ไขทีหลัง.

คุณพระช่วย! รถของดิฉันไม่ได้อยู่ที่นั่น มันถูกขโมยไปแล้ว โธ่! ๆ ๆ ทำไงดีล่ะทีนี้ รถนั่น คุณสามี อุตสาห์ซื้อให้ เป็นของขวัญวันเกิด เขาอุตสาห์ทำงานหนัก เก็บเงินซื้อสิ่งนี้ เพื่อภรรยาสุดที่รัก แต่ดิฉันก็เผลอทำมันหายไปเสียแล้ว.

ซักเข้าไม่ได้แล้ว ดิฉันหยิบโทรศัพท์ โทรแจ้งตำรวจทันที ให้รีบสกัดจับขโมยโดยด่วน มันอาจจะหนีไปได้ไม่ไกลก็ได้ ตำรวจซักถามข้อมูลที่ทำเป็นเร่งด่วน แต่ดิฉันเล่าไปหมดทุกอย่างที่รู้ เกี่ยวกับรถ สถานที่เกิดเหตุ ลักษณะรถ บ้ายทะเบียน.

เสร็จขั้นตอนเร่งด่วนไปแล้ว คราวนี้ที่เหลือขั้นตอนสำคัญ. ดิฉันจะบอกกับสามีสุดที่รักยังไงดี ว่ารถที่เขาซื้อให้ มันถูกขโมยไปแล้ว. น้ำตาของดิฉัน ไหลซึมเย่อออกมาไม่รู้ตัว เสียใจมาก กับความเงิ่น่า ซ้ำหลงซี้ดลิ้มของตัวเอง. พอตั้งสติได้ ดิฉันโทรหา คุณสามี ด้วยความรู้สึกผิด.

“ฮัลโล! ที่รัก เออ ... คุณอย่าเพิ่งต่อว่าฉันนะ”

“มีอะไรรีคุณ ร้องให้ทำไม?”

“ฉันทำผิดอีกแล้วงาาา ฉันลืมกุญแจไว้ในรถ และรถถูกขโมยไปแล้ว”

...

ดิฉันมัวแต่เสียใจ ที่สูญเสียสิ่งที่รักไป จนพูดอะไรต่อไม่ได้. มีเสียงตะกุกตะกัก แว่ผ่านออกมาจากโทรศัพท์ แล้วทุกอย่างก็เงียบไป โธ่! เขาคงจะโมโหดิฉันแน่ๆ เลย. ที่รัก ฉันขอโทษ.

ดิฉันนั่งเลออยู่นาน จนจำไม่ได้ว่าเวลาผ่านไปเท่าไรแล้ว ... และแล้ว ก็มีเสียงโทรศัพท์ ดังขึ้น เป็นของคุณสามีนั่นเอง ดิฉันรีบรับสายทันที เขาคงหาโทรหดิฉันบ้างแล้วละ ... แต่ดิฉันกลับรู้สึกว่า โลกมันคงหมุนกลับด้านแน่ๆ เลย เมื่อได้ยินเสียงตะโกน ออกมาจากโทรศัพท์ว่า

“คุณเป็นบ้าไปแล้วว๊ิง! ผมเป็นคนขับรถไปส่งคุณที่โรงแรม !!! เมื่อเช้า ขมขโมยที่ไหนเล่า”

ดิฉัน รู้สึกเหมือนมีกระสอบทรายหนักๆ ของหนักมย พาดลงที่ศีรษะ. รีบตั้งสติโดยเร็ว สลัดความซุ่นมัว

ออกไปในทันที “ที่รัก ฉัน ฉัน ขอโทษ” คราวนี้ ฉันร้องไห้โฮออกมา แบบไม่อายใคร แต่โชคที่ ไม่มีใครอยู่ในบริเวณนั้น. มันแยกไม่ออกว่า เสียใจ หรือดีใจ หรือว่า ดิฉันเป็นบ้าไปแล้วจริงๆ!!

“งั้น คุณ รีบมารับฉันได้ไหมคะ ตอนนี้เลย นะ”

แต่เสียงตอบ ที่ดังออกมาจากโทรศัพท์ ทำให้ดิฉันรู้สึก ทั้งอับอาย และรู้สึกซ้อค.

“จะรีบได้ยังไง ... ตอนนี้ ถูกตำรวจจับอยู่! ... ไม่รู้ใครโทรไปแจ้งว่ารถหาย หาวว่าผมขโมยรถ เหว
แท้อๆ!!!”

องค์ 3

กว่าเรื่องราวจะกระจ่าง คุยกะตำรวจรู้เรื่อง ก็มีดคำพอดี คุณสามี ขับรถมารับดิฉัน กลับบ้านด้วยกัน. ดิฉัน ต้องสูญเสีย ทั้งเวลา เสียหน้า เสียความรู้สึกดีๆ ไปมากมาย แต่มาคิดอีกที ก็ยังดีกว่า เสียสามีไป. ตลอดทางทั้งดิฉัน และสามี สุดที่รัก ยังไม่ได้พูดอะไรกันเลย เขาคงโกรธดิฉันไปอีกนาน. รถวิ่งมาถึงประตูใหญ่หน้าบ้าน ดิฉัน กำลังจะลงไปเปิด เพราะไม่อยากจะรบกวนเขา แต่ขับรถมารับที่ตึกหน้าแล้ว.

“ไม่ต้องหอรอกคุณ” เขาพูด พร้อมกับกรีโมท ประตูใหญ่ให้เลื่อนเปิดเอง

จากนั้น เรื่องราวทุกอย่างในบ้าน ก็กระจ่างชัดขึ้น มันถูกพ่นออกมาจากปากสามีสุดที่รัก ของดิฉัน
นั่นเอง.

“ผมบอกคุณตั้งหลายหนแล้วใช่ไหม เวลาออกจากบ้าน ให้ล็อคประตูใหญ่ด้วย ผมคิดว่าคุณลือคมัน
เรียบร้อยแล้วชะอีก ดินะที่ขโมยมันไม่คซ้า ถ้าพังประตูอัตโนมัติะ มันกันขโมยได้ที่ไหนกันเล่า. คุณก็รู้ว่า
วันนี้ผมรีบ เห็นไหม ผมเอาของไปส่งที่บ้านน้องชายคุณ กลับมา คุณก็ยังแต่งตัวไม่เสร็จ ถ้าเป็นแบบนี้ ผมเข้า
มาในบ้านดูความเรียบร้อยอีกรอบ โธ! ผมก็หลงไว้ใจว่าคุณจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย ก่อนออกไป”

เขาหยุดคำพูดนิดหนึ่ง ดิฉัน อยากจะแทรกแผ่นดิน หลบหน้าทุกคนในบ้าน แต่ก็ทำไม่ได้ และเมื่อรู้ว่า
ดิฉันทำพลาดครั้งใหญ่ ดิฉันถึงกับร้องไห้โฮออกมา ...

“คุณรู้ไหม คุณนะใจร้ายสุดๆ ที่ซังเจ้าโตะซะไว้ในบ้าน”

จบ.

(ใครไม่ฮา ขอให้ชี้แตกชี้แตก)